

Arrest

nr. 62 257 van 27 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma-vrouw afkomstig uit Kosovo Polje en heeft u de Kosovaarse nationaliteit. Tijdens de oorlog in Kosovo (1998-1999) vielen op een avond geüniformeerde Albanezen uw huis binnen. Uw vader en broer werden erg geslagen en als gevolg daarvan viel uw moeder flauw. Uw zus droeg u op water te gaan halen en tegen dat u terugkwam was iedereen van uw gezin reeds weggevoerd. Een buurvrouw ontfermde zich over u en jullie werden in een Servische vrachtwagen weggevoerd naar een vluchtelingenkamp. Sindsdien hebt u van uw familie niets meer gehoord. Na de oorlog huwde u op traditionele wijze met F. H. (...) (O.V.: 6.630.173) en trok samen met hem in in het huis van een oom, G. T. (...), in Kosovo Polje. Toen G. (...) zijn huis verkocht, trokken jullie naar het vluchtelingenkamp in Plementina. Toen uw gehandicapte zoon werd uitgelachen en

geslagen kwam u tussenbeide. Er ontstond een ruzie met een Albanees en u werd geduwd en uw partner werd geslagen. U werd steeds uitgelachen en verweten familie te zijn van A. T. (...), die bekend stond als plunderaar van Albanese goederen tijdens de oorlog. Daarop, en ook ten gevolge van de algemene deplorabele hygiënische toestand in het kamp, besloten jullie Plementina te verlaten en trokken jullie medio 2006 naar Gracanica, waar jullie woonden tot jullie vertrek naar België. Omdat jullie er geen rechten hadden en jullie jullie gehandicapte zoon er niet konden laten verzorgen, kwamen jullie uiteindelijk naar België, waar u aankwam op 19 mei 2010 en nog dezelfde dag een asielaanvraag indiende. In België aangekomen stelde u vast dat u aan astma lijdt. U bent niet in het bezit van enig identiteitsdocument.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw vrees uitsluitend baseert op dezelfde motieven als diegene die uw partner F. H. (...) (O.V.: 6.630.173) heeft uiteengezet (CGVS p.2 en p.4). In het kader van de asielaanvraag van uw partner werd echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde immers in geval van terugkeer naar Kosovo represailles te vrezen van de Albanese a.g.v. uw deelname aan de plunderingen van Albanese eigendommen tijdens de oorlog in Kosovo in 1999 (CGVS p.14-15). Echter, op één uit de hand gelopen ruzie met Arlija uit Obilic, een subgroep van de Roma, in Plementina in 2006, haalde u geen enkel feit aan dat deze vrees concretiseert (CGVS p.16). Het betreft hier bijgevolg een blote bewering die u geenszins objectief ondersteunt. Bovendien is het weinig plausibel dat andere Roma uit een andere stad u deze feiten zouden aanwrijven. Uw partner R.T. (...) daarentegen verklaarde overigens uitdrukkelijk dat het om een Albanees ging (CGVS R.T. (...) p.4). Gelet op deze vaststellingen kan al weinig geloofwaardigheid gehecht worden aan dit incident. U verklaarde daarenboven de laatste vier jaar van uw verblijf in Kosovo in Gracanica te hebben verbleven, er te hebben gewerkt bij zowel Serviërs als Albanese en er geen enkel noemenswaardig incident te hebben meegemaakt (CGVS p.9-10 en p.18-19). U hebt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt om voornoemde door u aangehaalde reden een reëel risico op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te lopen ten aanzien van uw land van herkomst.

Evenmin hebt u aannemelijk gemaakt dat deze feiten uit het verleden u zouden verhinderen om uw kinderen in te schrijven bij de gemeente. Vooreerst verklaarde u nooit geprobeerd te hebben uw kinderen in te schrijven (CGVS p.7). U had namelijk schrik dat de beambte zou weten wie u was en wat u op uw kerfstok had, waardoor u zich nooit durfde aan te melden bij de gemeentelijke instanties om uw kinderen in te schrijven (CGVS p.8). Ook hier dient weerom te worden opgemerkt dat het aldus een louter blote bewering betreft, die u niet ondersteunt met concrete elementen. Bovendien staat deze boude bewering haaks op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt dat heel wat Roma in Kosovo zich inderdaad in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden (hoge werkloosheid, belemmeringen in de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg...). Een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele grondrechten, in het bijzonder van politieke, sociale (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid...) en economische rechten, begint voor de RAE vaak met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten. De Kosovaarse overheid is zich hier echter van bewust en onderneemt stappen ter eliminatie van dit probleem. Zo communiceerde het Bureau van de Eerste Minister aanbevelingen aan de gemeenten om de registratie van RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) te verzekeren en stelde ze leden van de RAE-gemeenschap vrij van het betalen van de administratieve kosten voor hun registratie. Daarenboven initieert ook het UNHCR programma's om de problematiek van niet-registratie van minderheden te bekampen, zo ondermeer in september 2006 (startdatum van de implementatie van de 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali en Egyptian community in Kosovo') en juni 2008. Over het algemeen kunnen de RAE die geregistreerd zijn zich probleemloos tot de lokale autoriteiten wenden voor het verkrijgen van identiteitsdocumenten en kunnen zij in principe op basis hiervan hun rechten laten gelden en bijvoorbeeld een beroep doen op sociale hulpverlening in hun gemeente van origine indien zij aan de wettelijk gestelde algemene voorwaarden voldoen. Het document dat u ter staving van een onbereidwillige houding van de autoriteiten om uw gezin te registreren en ter staving van uw bewering in Kosovo geen rechten te hebben gehad aanbracht, met name de kopie van een document van UNMIK waarin wordt geattesteerd dat UNMIK geen nationaliteitsattesten uitvaardigt tot de finale status van Kosovo is beslist (CGVS p.5-6), doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen

omtrent de verwoede pogingen van de in Kosovo aanwezige autoriteiten om alle inwoners van Kosovo, inclusief de RAE, wel degelijk te registreren. Het is immers volstrekt normaal dat UNMIK geen nationaliteitsattesten uitvaardigde en dit aldus ook zo ten aanzien van u attesteerde aangezien het hiertoe – zo blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie – niet bevoegd was. Dit document van UNMIK toont bijgevolg geenszins aan dat u uw gezin niet kon laten registreren en dat u geen rechten zou hebben gehad.

Hoe dan ook blijkt uw vrees ten aanzien van de officiële instanties in Kosovo Polje of Gracanica, de gemeenten waar uw kinderen zijn geboren, erg relatief wanneer blijkt dat u wel in Vucitrn, de gemeente waar u de feiten zou hebben gepleegd, geboorteakten voor uw kinderen aanvraagt (CGVS p.6). Hieruit vloeit eveneens voort dat u niet aannemelijk hebt gemaakt geen verzorging te kunnen krijgen voor uw gehandicapt kind gezien het recht op gezondheidszorg rechtstreeks afhangt van de registratie van uw kind in Kosovo. Overigens verklaarde u uit zichzelf nooit medische zorgen te hebben gezocht voor uw gehandicapte zoon, noch in Plementina, noch in Gracanica (CGVS p.17-18).

Hier kan worden aan toegevoegd dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,.... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Voorts kan gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat de actuele veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. De informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie maar ook erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo, waaronder ook binnen de gemeente Gracanica, wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt actueel over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo, zoals ondermeer de regio Pristina, waartoe de gemeente Gracanica behoort, werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie maar ook erna met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst

dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal – zoals hierboven reeds kort werd aangestipt – aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Uit uw relaas blijkt echter nergens dat dit het geval is voor u of uw gezin.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene actuele situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De overige documenten die u ter staving van asielrelaas neerlegde doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw geboorteakte staft hoogstens uw identiteit en afkomst uit Kosovo, maar niets meer. Het attest van UNMIK werd hierboven reeds besproken. Het attest van de gemeente Vucitrn bevestigt louter dat u in dienst was van de gemeente, maar vermeldt verder geen periode, datum van afgifte of taakomschrijving. De bevestiging van Roma-voorzitter H. S. (...) uit Gracanica over uw moeilijke levensomstandigheden heeft een uiterst gesolliciteerd karakter. Hoe dan ook worden de slechte leefomstandigheden voor Roma in bovenstaande beslissing niet ontkend, maar in een breder kader geplaatst. Het uittreksel van het kadaster tot slot bevestigt de regularisatie van een aanbouw bij de woning van R. S. (...) en H. G. (...), maar heeft voorts geen enkele betrekking op uw persoonlijk vluchtrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ook in uw hoofde niet worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat betreft de door u aangehaalde medische problemen, met name het feit dat u aan astma lijdt, dient te worden gesteld dat medische redenen op zich niet zonder meer ressorteren onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van voornoemde wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus steunt op dezelfde asielmotieven als deze van haar echtgenoot, H. F., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 69 340. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofd genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 8 maart 2011.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 62 256 van 27 mei 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan H. F. Het arrest genomen in hoofd van verzoeksters echtgenoot luidt als volgt:

"1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom afkomstig uit Vucitrn en heeft u de Kosovaarse nationaliteit. Enkele dagen na het uitbreken van de oorlog in Kosovo, in 1998-1999, kwam A. T. (...), jullie Roma-voorzitter en tevens familie van uw partner R. T. (...) (O.V.: 6.630.175), met Servische veiligheidsdiensten naar de Roma-wijken. Alle Roma-jongeren werden gedwongen gerekruteerd om Albanese eigendommen te plunderen en in brand te steken. Ook u nam deel aan deze plunderingen. De Albanezen hebben gezworen zich hiervoor te wreken. Aan het einde van de oorlog, wanneer de Albanezen terugkeerden, vluchtte u eerst naar Mitrovica en later naar Kosovo Polje. In Kosovo Polje verbleven jullie bij ene G. T. (...), een oom van uw partner. Toen hij eind 2004 zijn huis verkocht en vertrok, trokken jullie naar het vluchtelingenkamp in Plementina. Daar woonde jullie ongeveer anderhalf jaar en ontvingen er materiële en financiële steun van o.m. het Rode Kruis en de NGO Nena Theresa. In het kamp woonden echter ook Arlija, een subgroep van de Roma, uit Obilic die aan de hand van de familienaam van uw partner wisten dat jullie verbonden waren aan A. T. (...), de organisator van de plunderingen tijdens de oorlog. Een ruzie tussen kinderen ontaardde in een ruzie tussen uw partner en de andere kampbewoners. Daarbij werden jullie uitgescholden, werd uw partner geduwd en ontving u klappen. Daarop, en ook ten gevolge van de algemene deplorabele hygiënische toestand in het kamp, besloten jullie Plementina te verlaten en trokken jullie medio 2006 naar Gracanica. Tot jullie vertrek woonden jullie in Gracanica, alwaar u werkte en jullie geen noemenswaardige incidenten meer meemaakten. U hebt echter geen van uw vier kinderen kunnen inschrijven. U durfde uw kinderen niet te laten registreren uit angst door de beambte te worden herkend als plunderaar. Later begaf u zich toch naar de gemeente Vucitrn om documenten te verkrijgen voor uw kinderen, met het oog op hun medische verzorging. Daar werd u echter weggestuurd met een document waarin geattesteerd wordt dat UNMIK (United Nations Interim Administration in Kosovo) geen nationaliteitsattesten uitvaardigt tot de finale status van Kosovo is beslist. In Plementina merkten jullie dat jullie oudste kind een handicap heeft aan het been. Daarvoor kon u eveneens geen verzorging krijgen omdat het nergens was geregistreerd. Omdat u in Gracanica geen rechten en geen vrijheid had, besloot u Kosovo uiteindelijk te verlaten. U reisde met uw gezin naar België, waar u aankwam op 19 mei 2010 en nog dezelfde dag een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw geboorteakte, uitgegeven op 18 mei 1998 te Vucitrn; een kopie van bovenvermeld attest van UNMIK d.d. 16 februari 2006; een kopie van een attest van de gemeente Vucitrn waarin wordt gemeld dat u

bent aangesteld voor gemeentelijke werken; een kopie van een ongedateerde brief van Roma-voorzitter H. S. (...) waarin deze bevestigt dat jullie onder geen beding kunnen terugkeren naar Kosovo omdat jullie er niet over de minimale levensvoorwaarden beschikten; en een kopie van een uittreksel van het kadaster van de gemeente Vucitrn d.d. 3 september 1992 m.b.t. de regularisatie van een aanbouw aan een eigendom op naam van R. S. (...) en H. G. (...). Volgens uw verklaringen is R. S. (...) uw grootvader.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde immers in geval van terugkeer naar Kosovo represailles te vrezen van de Albanezen a.g.v. uw deelname aan de plunderingen van Albanese eigendommen tijdens de oorlog in Kosovo in 1999 (CGVS p.14-15). Echter, op één uit de hand gelopen ruzie met Arlija uit Obilic, een subgroep van de Roma, in Plementina in 2006, haalde u geen enkel feit aan dat deze vrees concretiseert (CGVS p.16). Het betreft hier bijgevolg een blote bewering die u geenszins objectief ondersteunt. Bovendien is het weinig plausibel dat andere Roma uit een andere stad u deze feiten zouden aanwrijven. Uw partner R.T. (...) daarentegen verklaarde overigens uitdrukkelijk dat het om een Albanees ging (CGVS R.T. (...) p.4). Gelet op deze vaststellingen kan al weinig geloofwaardigheid gehecht worden aan dit incident. U verklaarde daarenboven de laatste vier jaar van uw verblijf in Kosovo in Gracanica te hebben verbleven, er te hebben gewerkt bij zowel Serviërs als Albanezen en er geen enkel noemenswaardig incident te hebben meegemaakt (CGVS p.9-10 en p.18-19). U hebt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt om voornoemde door u aangehaalde reden een reëel risico op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te lopen ten aanzien van uw land van herkomst.

Evenmin hebt u aannemelijk gemaakt dat deze feiten uit het verleden u zouden verhinderen om uw kinderen in te schrijven bij de gemeente. Vooreerst verklaarde u nooit geprobeerd te hebben uw kinderen in te schrijven (CGVS p.7). U had namelijk schrik dat de beambte zou weten wie u was en wat u op uw kerfstok had, waardoor u zich nooit durfde aan te melden bij de gemeentelijke instanties om uw kinderen in te schrijven (CGVS p.8). Ook hier dient weerom te worden opgemerkt dat het aldus een louter blote bewering betreft, die u niet ondersteunt met concrete elementen. Bovendien staat deze boude bewering haaks op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt dat heel wat Roma in Kosovo zich inderdaad in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden (hoge werkloosheid, belemmeringen in de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg...). Een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele grondrechten, in het bijzonder van politieke, sociale (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid...) en economische rechten, begint voor de RAE vaak met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten. De Kosovaarse overheid is zich hier echter van bewust en onderneemt stappen ter eliminatie van dit probleem. Zo communiceerde het Bureau van de Eerste Minister aanbevelingen aan de gemeenten om de registratie van RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) te verzekeren en stelde ze leden van de RAE-gemeenschap vrij van het betalen van de administratieve kosten voor hun registratie. Daarenboven initieert ook het UNHCR programma's om de problematiek van niet-registratie van minderheden te bekampen, zo ondermeer in september 2006 (startdatum van de implementatie van de 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali en Egyptian community in Kosovo') en juni 2008. Over het algemeen kunnen de RAE die geregistreerd zijn zich probleemloos tot de lokale autoriteiten wenden voor het verkrijgen van identiteitsdocumenten en kunnen zij in principe op basis hiervan hun rechten laten gelden en bijvoorbeeld een beroep doen op sociale hulpverlening in hun gemeente van origine indien zij aan de wettelijk gestelde algemene voorwaarden voldoen. Het document dat u ter staving van een onbereidwillige houding van de autoriteiten om uw gezin te registreren en ter staving van uw bewering in Kosovo geen rechten te hebben gehad aanbracht, met name de kopie van een document van UNMIK waarin wordt geattesteerd dat UNMIK geen nationaliteitsattesten uitvaardigt tot de finale status van Kosovo is beslist (CGVS p.5-6), doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen omtrent de verwoede pogingen van de in Kosovo aanwezige autoriteiten om alle inwoners van Kosovo, inclusief de RAE, wel degelijk te registreren. Het is immers volstrekt normaal dat UNMIK geen nationaliteitsattesten uitvaardigde en dit aldus ook zo ten aanzien van u attesteerde aangezien het hiertoe – zo blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie – niet bevoegd was. Dit document van UNMIK toont bijgevolg geenszins aan dat u uw gezin niet kon laten registreren en dat u geen rechten zou hebben gehad.

Hoe dan ook blijkt uw vrees ten aanzien van de officiële instanties in Kosovo Polje of Gracanica, de gemeenten waar uw kinderen zijn geboren, erg relatief wanneer blijkt dat u wel in Vucitrn, de gemeente waar u de feiten zou hebben gepleegd, geboorteakten voor uw kinderen aanvraagt (CGVS p.6). Hieruit vloeit eveneens voort dat u niet aannemelijk hebt gemaakt geen verzorging te kunnen krijgen voor uw gehandicapt kind gezien het recht op gezondheidszorg rechtstreeks afhangt van de registratie van uw kind in Kosovo. Overigens verklaarde u uit zichzelf nooit medische zorgen te hebben gezocht voor uw gehandicapte zoon, noch in Plementina, noch in Gracanica (CGVS p.17-18).

Hier kan worden aan toegevoegd dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,.... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Voorts kan gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat de actuele veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. De informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie maar ook erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo, waaronder ook binnen de gemeente Gracanica, wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt actueel over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo, zoals ondermeer de regio Pristina, waartoe de gemeente Gracanica behoort, werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie maar ook erna met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal – zoals hierboven reeds kort werd aangestipt – aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en

op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Uit uw relaas blijkt echter nergens dat dit het geval is voor u of uw gezin.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene actuele situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De overige documenten die u ter staving van asielrelaas neerlegde doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw geboorteakte staft hoogstens uw identiteit en afkomst uit Kosovo, maar niets meer. Het attest van UNMIK werd hierboven reeds besproken. Het attest van de gemeente Vucitrn bevestigt louter dat u in dienst was van de gemeente, maar vermeldt verder geen periode, datum van afgifte of taakomschrijving. De bevestiging van Roma-voorzitter H. S. (...) uit Gracanica over uw moeilijke levensomstandigheden heeft een uiterst gesolliciteerd karakter. Hoe dan ook worden de slechte leefomstandigheden voor Roma in bovenstaande beslissing niet ontkend, maar in een breder kader geplaatst. Het uittreksel van het kadaster tot slot bevestigt de regularisatie van een aanbouw bij de woning van R. S. (...) en H. G. (...), maar heeft voorts geen enkele betrekking op uw persoonlijk vluchtrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op een schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker voert tevens een schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de materiële

motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en meent dat er een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

2.2.1. *Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.*

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. *De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.*

2.2.3.1. *Verzoeker meent dat zijn problemen als gevolg van discriminatie omwille van zijn origine/het behoren tot een bepaalde sociale groep wel degelijk ernstig zijn. In Kosovo wordt hij wegens zijn Roma afkomst door de Albanese bevolking als minderwaardig beschouwd en wordt hij niet erkend als lid van hun gemeenschap. Daarom is het voor hem onmogelijk om op een normale manier te leven in Kosovo. Verzoeker wordt immers op alle niveaus van de samenleving (sociaal, tewerkstelling, huisvesting, etc.) op een andere manier bekeken en behandeld. Bovendien is het duidelijk dat zijn rechten in het land van herkomst niet gevrijwaard zijn. Om zijn argument dat er ten aanzien van Roma nog steeds een risico op vervolging en op het lijden van ernstige schade geldt, kracht bij te zetten, citeert verzoeker enkele passages uit de "UNHCR's Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo" (administratief dossier, stuk 17 landeninformatie, deel 6 CEDOCA-antwoorddocument "Minorities", p. 1). Verzoeker wenst op die manier in de verf te zetten dat de toegang tot justitie voor Roma nog steeds problematisch is, dat er in Kosovo nog steeds sprake is van etnisch-gerelateerd geweld tegenover minderheden en dat een aantal van deze incidenten niet worden onderzocht of niet worden aangegeven en dat het voor Roma zeer moeilijk is om persoonlijke documenten te verkrijgen, waardoor zij ernstig beperkt worden in de uitoefening van hun fundamentele grondrechten. Verzoeker betoogt dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd in haar beslissing, tegenstrijdig is aan de inhoud van het rapport van het UNHCR.*

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn asielrelaas steunt op de vrees voor represailles naar aanleiding van zijn deelname aan de plunderingen anno 1999 en op het gegeven dat hij zijn kinderen, mede steunend op deze vrees, niet kan laten inschrijven waardoor zij verstoken blijven van enige medische verzorging.

Waar verzoeker, onder verwijzing naar voormelde guidelines van de UNHCR, stelt dat de toegang tot justitie voor Roma nog steeds problematisch is, dat er in Kosovo nog steeds sprake is van etnisch gerelateerde incidenten, al dan niet aangegeven en/of onderzocht, en dat er voor Roma problemen zijn bij het verkrijgen van documenten, wijst de Raad erop dat verweerder in zijn motivering betreffende het wijzigende beeld van de RAE-gemeenschap in Kosovo niet stelt dat de situatie honderd procent perfect is en zich nergens nog problemen van welke aard dan ook zouden voordoen. Verweerder spreekt zich duidelijk uit in termen van “een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo” en “in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering van de integratie van de RAE”. Verweerder geeft hierbij een uitgebreid overzicht van de talrijke mogelijkheden aan nationale en internationale autoriteiten aanwezig in Kosovo waartoe men zich in geval van etnische problemen kan wenden. Verder wijst de Raad erop dat verweerder duidelijk aangeeft dat de UNCHR in voormelde richtlijnen van november 2009 “benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld”. De UNHCR stelt dus duidelijk dat uit het loutere feit dat een persoon afkomstig is uit Kosovo en behoort tot één van de minderheden aldaar, niet kan worden besloten dat er in hoofde van deze persoon een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat, maar dat zulke asielaanvragen individueel moeten worden beoordeeld.

Uit de individuele beoordeling door verweerder blijkt dat aan verzoekers asielrelaas en vrees ten aanzien van de officiële instanties in Kosovo Polje of Gracanica geen geloof kan worden gehecht. In dit verband verwijst de Raad naar de motivering van verweerder waar hij stelt dat de door verzoeker voorgehouden problemen blote beweringen betreffen, behept zijn met tegenstrijdigheden, niet stroken met de landeninformatie of dienen te worden gerelativeerd. Zo stelt verweerder ten eerste dat verzoekers aangehaalde vrees voor represailles van Albanen als gevolg van zijn deelname aan de plunderingen van Albanese eigendommen tijdens de oorlog in Kosovo in 1999 een blote bewering betreft daar hij er niet in slaagt deze vrees te concretiseren aan de hand van objectieve feiten. Het enige incident dat verzoeker aanhaalt, namelijk het geïncidentiseerd worden door andere Roma uit andere steden, wordt door verweerder weinig plausibel geacht. Bovendien bevatten de verklaringen over dit incident een flagrante tegenstrijdigheid tussen verzoeker en zijn partner. Ten slotte haalt verweerder nog aan dat verzoeker en zijn gezin voor hun vertrek nog vier jaar in Gracanica, Kosovo hebben gewoond zonder dat er zich tijdens deze periode noemenswaardige incidenten hebben voorgedaan en was verzoeker aldaar tewerkgesteld zowel bij Serviërs als Albanen. Over verzoekers bewering dat hij zijn kinderen niet kan inschrijven bij de gemeente, rekening gehouden met zijn verleden, wijst verweerder er wederom op dat deze verklaringen blote beweringen betreffen en evenmin te rijmen vallen met de landeninformatie waarover hij beschikt. Verweerder acht zijn vrees tegenover de officiële instanties bovendien erg relatief, aangezien verzoeker dan wel geboorteakten voor zijn kinderen heeft aangevraagd in de gemeente waar de desbetreffende feiten zich zouden hebben afgespeeld. De vaststelling dat verzoeker nooit een poging heeft gedaan zijn kinderen te laten inschrijven en evenmin effectief medische verzorging te hebben gezocht voor zijn gehandicapt kind doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas. Deze uitgebreide motivering van verweerder betreffende de geloofwaardigheid van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas wordt door verzoeker ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat de in de richtlijnen uiteengezette en door verzoeker geciteerde problematiek inzake de registratie van Roma niets te maken heeft met de in casu door verzoeker aangehaalde vrees voor de officiële instanties omwille van zijn verleden. De problematiek die wordt uiteengezet heeft immers te maken met de moeilijkheid om een aantal documenten te bekomen, die noodzakelijk moeten worden voorgelegd bij de aanvraag tot registratie.

Betreffende de situatie van de RAE-gemeenschap in Gracanica waarvan verzoeker afkomstig is, motiveert verweerder het volgende:

“Uit continue directe contacten tijdens de missie maar ook erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo, waaronder ook binnen de gemeente Gracanica, wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt actueel over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo, zoals ondermeer de regio Pristina, waartoe de gemeente Gracanica behoort, werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was.”

Verzoekers citaten uit de guidelines van de UNHCR van november 2009 maken geen enkel gewag van de toestand in Gracanica. Voormelde motivering betreffende de specifieke situatie in Gracanica, die steun vindt in de uitgebreide landeninformatie gevoegd bij het administratief dossier (stuk 17, deel 4) en waaruit blijkt dat deze voor wat betreft de RAE, waartoe de Roma behoren, goed is, wordt derhalve niet weerlegd.

Door het niet geloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas, in samenlezing met de veilige situatie in de regio Pristina, waartoe Gracanica behoort en waarvan verzoeker met zijn gezin afkomstig is, besluit verweerder terecht tot de weigering van de status van vluchteling en van de subsidiaire beschermingsstatus, voorzien bij de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan eveneens worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

2.2.4. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoeker neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 17) en dat verzoeker tijdens zijn meer dan drie uur durende gehoor op het Commissariaat-generaal de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.5. Waar verzoeker de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd en verzoeker deze wanverhouding evenmin aantoonde.

2.2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verweerder door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.7. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen."

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT